

מחשבה קצרה על הדף

הרב יחזקאל הרטמן

SHORT MACHSHAVA ON THE DAF

בבא קמא דף נט

מעשה דאליעזר זעירא

אליעזר זעירא לבש מנעלים שחורים משום אבלות על החורבן, וכשרצו עבדי ריש גלותא להושיבו בבית האסורים, הראה שהוא גברא רבה.

המפרשים העירו איך אמר על עצמו שהוא גברא רבה, הרי מצינו שאין להציל עצמו בכתר תורה. ותירץ המהרש"א שאין זה אלא שהסביר את מנהגו שלכן חבשוהו. ובדומה לכך תירץ הבן יהודע, שכלפי מה שחשדו בו בהתנהגות של גאווה, הוא הסביר שאין זה נובע מגאווה אלא מהנהגה של ת"ח, כלומר שהיה זה הפך גאווה. הבני יששכר בספרו אגרא דכלה מבאר שלא עשה זאת לכבוד עצמו אלא לכבוד ירושלים.

והטעם שאבלות זו שייכת רק לתלמידי חכמים, מבאר היערות דבש (ה"א דרוש יא) דהנה כאשר נמצאים במקום של קדושה, מסירים את הנעליים כמו שנאמר "של נעליך מעל רגלך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא", וזאת מפני שהנעל מסמלת את החומריות ותאוות הגוף. ועל כן ביה"כ הולכים יחפים. כשהיה בהמ"ק קיים היו מהלכים בו ללא נעליים, כדי להתחבר לקדושתו. אבל כיון שאין בית המקדש בנוי, אין לנו את המקום שנוכל בו להתחבר לגמרי לקדושה.

זהו הביטוי של לבישת המנעלים השחורים של אליעזר זעירא, לאמור שאנו שרויים בתוך חומריות וגשמיות שמסתירים מאיתנו את החיבור הגמור לקדושה. אך לא כל אדם זוכה לחיבור לקדושה, רק תלמידי חכמים והצדיקים הם אלה שיכולים "להסיר את הנעליים" ולשאוב מקדושת המקדש בשלימות, ובהעדר ענין זה הם מתאבלים ולובשים נעליים שחורות. לרוב בני"א אין הפרש בין לבישת נעלים ובין חליצתם.

בחת"ס (דרשות ח"ב דף שי.) מאריך מאד בגמ' זו, ונזכיר מתוך דבריו מה שמבאר מדוע צריך להיות ת"ח כדי להתאבל על החורבן באופן שכזה.

כשיש תורה בשלימותה, יש בידינו תחליף לבהמ"ק וכמו שאיתא במגילה (יא, א) לא מאסתים ולא געלתים לכלותם - שהעמדתים להם את בית רבי וחכמי הדורות, שע"י התורה מתחברים להקב"ה ולרצונו. אלא שהחורבן גורם שגם אין את התורה בשלימות כמ"ש "מלכה ושריה בגוים אין תורה". לכן הגם שתורה משלימה את בהמ"ק, אך רק תורה בשלימות ממלאת החלל, וזה אין שייך בזמן החורבן.

מי יכול לומר שאין לו תורה בשלימות? אדם רגיל לא יכול לומר כן, אלא הוא צריך לבטל עצמו לת"ח שיש באותו הדור, אבל הת"ח עצמו יכול לומר שהוא יודע את איכות התורה שזכה אליה, ויודע בעצמו שאין די בתורה זו כדי להשלים את החסרון של בהמ"ק.

נמצא שאם יש אדם מהשוק שמתאבל ביותר על ירושלים, יש לחוש שהוא סובר שאין די בחכמי דורו להשלים את חסרונו, וזו חוצפה וזלזול כלפיהם, וראוי הוא לעונש כפי שעשו עבדי ריש גלותא. אבל ת"ח עצמו שפיר ראוי להוסיף על חורבן בהמ"ק, בידעו ומכירו ש"מלכה ושריה בגוים אין תורה".

דף ס-א

בין שניתן רשות למשחית א'

לפינן מהקרא (שמות יב, כב) "ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בוקר",

שכיון שניתנה רשות למשחית, אינו מבחין בין צדיק לרשע.

ויש להקשות, שהרי נאמר "ועברתי בארץ מצרים" ודרשינן בהגדה של פסח "אני ולא מלאך, אני ולא שרף, אני ולא השליח", א"כ הקב"ה בעצמו עבר בארץ מצרים, ולא המשחית. ובודאי שעל הקב"ה לא שייך לומר שאינו מבחין בין צדיק לרשע.

קושיא זו כבר עמד עליה הרמב"ן על הפסוק הנ"ל. ותירץ שכאשר מלך בשר ודם עובר ממקום למקום, יש לו שומרי ראש ופמליא, וכך הוא ג"כ במלכותא דשמיא, ועל כן המשחית נמצא שם ג"כ. ואף שהמשחית לא הורשה להכות את המצרים, דרך הקב"ה היכה אותם, ביארו רבנו בחיי והגור אריה דמ"מ בייחס לישראל לא היתה לו מניעה, וזה הטעם שלא הורשו לצאת מביתם, ושצוו לתת דם בפתח הבית.

בפני יהושע כאן נוקט דאה"נ, באותו לילה לא היה משחית, אך הקב"ה ביקש מבני ישראל שלא ייצאו מהבית שמא ימותו מיתה טבעית, ואז יחשבו הרואים שמתו מחמת המשחית, ויהא בדבר חילול השם. ועל כן הוצרכו שמירה מיוחדת. והוכחת הגמ' היא שמעצם הדבר שיש חשש שיאמרו שהמשחית פגע בהם, מכאן משמע שבבית רגיל יש משחיתים שיכולים לפגוע.

תירוץ נוסף מובא בשם הגרעק"א וכן איתא בספר בנין אריאל (פרשת בא), דאיתא בגמ' ב"מ (סא, ב) "אני הוא שהבחנתי בין טיפה של בכור לטיפה שאינה של בכור", כלומר זו ידיעה שרק הקב"ה יכול לעמוד עליה, אבל כל זה לגבי בכור מאב שלא היה ידוע הדבר מפני שהיו שטופים בזימה, אך לגבי בכור מאם אין צורך בגילוי מיוחד. ועל כן, רק בהכאת הבכורים מאב היה זה ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו, אך הכאת הבכורים מאם היתה ע"י משחית רגיל, וממנו היו צריכים ישראל להשמר.

דף ס-ב

בין שניתן רשות למשחית ב'

מאי דכתיב ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בוקר, כיון שניתנה רשות למשחית אינו מבחין בין צדיק לרשע. יש להבין מה הפירוש בדבר זה שאין הבחנה בין צדיק לרשע, וכי יש אדם שנספה בלא משפט.

בדרשות הר"ן (דרוש שמיני) וכן הרמ"ק (שיעור קומה ערך השגחה) מבארים יסוד שבפשטות עולה ממנו שבאמת יש מושג שאדם מת קודם זמנו אם זה מה שנגזר על המקום שנמצא בו הצדיק.

ומבארים שיש השגחה פרטית והשגחה כללית. ההשגחה הפרטית היא התכנית העליונה לכל יחיד ויחיד. אבל ישנה גם השגחה כללית ומכוחה לפעמים נגזר על עיר מסויימת שתהיה שם מגיפה ואנשיה ימותו. ובכחאי גוונא יתכן שהצדיק ימות מפני שהוא נמצא באותה עיר, הגם שהוא כשלעצמו אין עליו גזירה.

הרמ"ק מוסיף עוד שזה תלוי בדרגת הצדיק: מי שהוא צדיק גמור ודאי שיינצל, ואף יציל את העיר עימו, וכפי שאברהם אבינו טען מול הקב"ה לגבי סדום. צדיק פחות ממנו יציל את עצמו אך לא את העיר (וגם בזה יש דרגות שונות, שיש צדיק שיציל את עצמו ואת מונו, ויש שיציל רק את עצמו). והדרגה השלישית של הצדיק היא שאמנם אין לו סיבה למות, אך כשהוא ימצא בעיר, הוא ימות יחד עם בני העיר.

בשומר אמונים הקדמון (ויכוח שני אות פא) מביא את הרמ"ק ומוסיף עליו נקודה חשובה ששופכת אור: ודאי שאותו צדיק שמת לא נספה בלא סיבה. אלא שכיון שהוא חלק מהעיר ולא הוכיח אותם במילי דשמיא עליו למות איתם. ויתכן גם שכשהמשחית פועל במקום הרי הוא דן את הצדיק על חטאים שיש בו, ואז הוא עלול להעניש עליהם. וכפי שקיי"ל שהשטן מקטרג במקום סכנה. ופעמים שזה גופא כאשר פושע בנפשו ולא נמלט מהסכנה, זה עצמו סיבה להענישו - וכן ביאר ברמ"ק הגר"ח פרידלנדר (שפתי חיים פרקי אמונה והשגחה עמ' קיד).

נמצא שאין הפירוש שהצדיק נספה ללא סיבה כלל, אלא שההימצאות שלו בעיר הזו, מעוררת את הסיבות להענישו. וא"כ אין נספה בלא משפט.

דף ס-ג

כי תצא אש

הגמ' מספרת שרב אמי ורב אסי ישבו לפני רבי יצחק נפחא, אחד ביקש שידרוש בהלכה, והאחר ביקש שידרוש באגדה. ואמר רבי יצחק שהדבר דומה לאדם שהיו לו שתי נשים, אחת צעירה ואחת זקנה, הצעירה תולשת לו את השערות הלבנות והזקנה את השחורות, ונמצא קרח מכאן ומכאן.

בביאור הגר"א עמד מדוע הלכה ואגדה נמשלו לאשה צעירה וזקנה. וביאר ע"פ הגמ' שבת (קנב, א) המדריכה את האדם שעד ארבעים שנים עיקר הסעודה תהיה אכילה, ומאז והלאה העיקר יהיה שתייה. וביאר ע"פ הגמ' בחגיגה (יד, א) 'משען לחם' אלו ההלכה ו'משען מים' אלו האגדות. וכתב הגר"א שזו כוונת הגמ' בשבת, שעד גיל ארבעים עיקר עסק האדם יהיה בהלכה, ומאז ואילך עיקר עסקו יהיה במים של תורה, דהיינו אגדה. והן דברי הגמ' כאן, שאשה צעירה היא משל להלכתא, וזקנה קאי על האגדתא.

האגדתא שאמר רבי יצחק היתה: כי תצא אש, מעצמה, שלם ישלם המבעיר את הבערה, אמר הקב"ה עלי לשלם את הבערה שהבערת. אני הצתי אש בציון ואני אבנה אותה באש.

מבאר המהרש"א ש'תצא מעצמה' היינו ששריפת המקדש לא באה מצידו ית' אלא מחמת חטאינו. ואעפ"כ הקב"ה מתחייב לבנות את המקדש השלישי.

לאחר מכן מביאה הגמ' את חלק ההלכתא: יש בפסוק זה סתירה, שמצד אחד עסקינן בנזקי ממונו (כי תצא מעצמה) ומאידך מדובר על נזקי גופו (המבעיר את הבערה), שמע מינה דאישו משום חיציו.

לפום ריהטא אין קשר בין שתי הדרשות. אך יש לדקדק בלשון שאמר להם רבי יצחק נפחא "מלתא דשויה לתרויהו", דמשמע שיש כאן ענין אחד. ועוד, שהרי כמעט בכל הפסוקים בתורה אפשר להביא על הפסוק דרשת אגדה ודרשת הלכה על אותו פסוק, ומאי האי שהביא רבי יצחק נפחא דוקא פסוק זה.

מבאר החת"ס (דרשות ח"ב דרוש לו' אב), דאמנם מה שגורם לשריפת בהמ"ק הוא חטאי בני אדם, אך מי גורם לאדם לחטוא, היצה"ר שנברא ע"י הקב"ה, וכדברי הגמ' - אשר הרעותי. נמצא שכביכול הקב"ה מתחיל את השריפה, וכענין אישו משום חיציו, שאדם מדליק אש שאינה שורפת במקומה, אך כשהיא הולכת ומזיקה הוא אחראי לזה. כך הקב"ה כביכול הדליק את אש היצה"ר, ובכך גרם לבסוף לחורבן. ועל כן אומר הקב"ה שהוא אחראי לבנות את המקדש מחדש.

ומשמע מדברי החת"ס, שזה המסר של רבי יצחק נפחא, שכלפי מה שהתווכחו התלמידים אם ללמוד הלכה או אגדה, אומר להם רבי יצחק,

אפשר ללמוד את שניהם כאחד. אותה דרשה מאותו פסוק, מתחבר להלכה ואגדה גם יחד.

דף סא

כל המוסר עצמו על דברי תורה

דוד המלך לא אמר את דברי התורה בשם הגבורים שסיכנו את עצמם אלא אמרם משמיה דגמרא, משום שקיבל מבית דינו של שמואל הרמתי "כל המוסר עצמו על דברי תורה אין אומרים ד"ת בשמו".

פשטות הדברים מבואר במהרש"א, דהמוסר עצמו על ד"ת עושה שלא כהוגן, ד"וחי בהם" ולא שימות בהם. והסיבה בעלמא שיש לומר דבר בשם אומרו, שבכך מביא גאולה לעולם, ואין ראוי להביא גאולה ע"י מי שמסכן עצמו ועובר על "וחי בהם".

ובביאור הגר"א מוסיף כאן שדוד המלך התפלל "אגורה באהלך עולמים" - בעוה"ז ובעוה"ב. ומי שמוסר עצמו על ד"ת לא אכפת לו מחיי עוה"ז ומהתורה שצריכה להתגלות כאן, ועל כן אין אומרים דבר הלכה בשמו.

וכע"ז בבן יהוידע מסביר שכשמוזכרים דבר בשם אומרו, כשהוא מת שפתותיו דובבות בקבר, אך מי שלא שומר על חיי העוה"ז, לא מקבל את הזכות הזו ששפתותיו ידבבו תורה בעוה"ז.

ביאור אחר מובא ברבי צדוק הכהן (פרי צדיק תצוה אות ד) בשם רבו הר"ב מפשיסחא, וכן מובא בספרי חסידות נוספים לפרש כך: כל מי שמוסר עצמו על ד"ת נמצא בדרגה כה גבוהה עד שלא אומרים ד"ת בשמו, אלא הם נעשים לנחלת הכלל ואומרים אותם משמיה דגמרא.

וכן כתב רבי ראובן מרגליות (ניצוצי אור כאו) דהנה כאשר רבי רצה לפסוק הלכה כתנא מסויים, סתם את הדברים במשנה. והיינו שדברים שנאמרים בסתמא הם הלכה כללית, נחלת הכלל. וכך נהג דוד באותה מימרא שנמסרה ע"י הגיבורים שמסרו עצמם על דברי תורה.

רבי צדוק מוסיף על פי זה לבאר ההיא דבפרשת תצוה לא מוזכר שמו של משה, ומביא בעל הטורים (ריש הפרשה) שטעם הדבר מפני שאמר משה "ואם אין מחני נא מספרך", וקללת חכם אפילו על חנים היא באה. ומבאר רבי צדוק שלא היה זה חסרון אלא מעלה, שכיון שכל המוסר עצמו על ד"ת נעשית תורתו כללית, כך לגבי משה, יש פרשה מסויימת שם מתגלה שתורתו היא כללית וסתמאית, ששייכת לכלל ישראל.

דף סב

חנוכה במשנה

במשנתנו מובא "בנר חנוכה פטור".

בכל ששה סדרי משנה, אין מוזכר המושג 'נר חנוכה' אלא כאן (במשניות אחרות מוזכר עצם הזמן של חנוכה, אך לא הדלקת הנר), ואף כאן נזכר רק דרך אגב. בספר חוט המשולש (תולדות החת"ס ורעק"א) מובא בשם החתם סופר: "מרגלא בפומיה כי נס חנוכה לא נזכר כלל במשנה, ואמר טעמו כי רבינו הקדוש מסדר המשנה היה מזרע דוד המלך ע"ה, ונס חנוכה נעשה ע"י בית חשמונאים שתפסו המלוכה ולא היו מזרע דוד, וזה הרע לרבינו הקדוש, ובכותבו המשנה ע"פ רוח"ק נשמט הנס מחיבורו".

בשו"ת מהרי"א"ן לתלמיד החת"ס (סי' עח) נשאל על דברי החת"ס, שלכא"ו יש בענין זה חילול השם לאמור על רבינו הקדוש שבעבור כבודו וכבוד בית אבותיו יסתיר לפרסם הנס. ויישב שלא היה זה בעבור כבוד אבותיו

אם ניקח את המילים "ימצא הגנב" ונחשוף את המילוי שלהן יצא כך:
י - וד. מ - ס. צ - די. א - לף. ה - א. ג - ימל. נ - ון. ב - ית.

ושנצרך את כל אותיות המילוי, יעלה הדבר בגימטריא "בטוען טענת גנב".
בספר פרדס יוסף מביא את דברי המאיר עיני חכמים, ומציין לדברי רבי נתן
אדלר המובאים בתורת משה לחת"ס. וכך כתב שם לדרוש: "כי יתן איש אל
רעהו לשמור" - הקב"ה נותן לעם ישראל לשמור על גופם וחפציהם. "וגונב
מבית האיש" - נכנסה טומאה ביניהם. "אם ימצא הגנב" - שאכן חטאו ולא
שבו בתשובה. אזי "ישלם שנים" - וכפי שנאמר "כי לקחה מיד ה' כפלים".
אולם "אם לא ימצא הגנב" - שעשו תשובה, ממילא "ונקרב בעל הבית
אל האלקים" - שע"י תשובה מתקרבים להקב"ה. אך יש בדבר תנאי אחד:
"אם לא שלח ידו במלאכת רעהו" - שאין בידם עוול של בין אדם לחבירו,
שאם כן, אין הקב"ה מכפר (ועיין שם בדברי החתם סופר שממשיך ודורש את
המשך הפסוקים על זה הדרך).

והנה אינו מובן מה רוצה הפרדס יוסף בכך שהביא אחרי דברי המאיר
עיני חכמים את דברי רבי נתן אדלר, מה השייכות ביניהם. ונראה שכוונתו
לומר שע"פ דברי רבי נתן אדלר יש כאן רמז נוסף לטוען טענת גנב. דכיון
שביאר שמדובר בפסוקים על עשיית תשובה במה שנאמר "אם לא ימצא
הגנב". הרי זהו ממש כמו טוען טענת גנב, שיסוד התשובה הוא להגדיר את
העבירה שלא נעשתה ע"י האדם. שהאדם על ידי התשובה מגלה את האני
האמיתי השל, ומכריז ואומר שמה שנעשה בעבר אינו הוא.

נמצא דהמילים: אם לא ימצא הגנב לפי זה משמעותם שוה בין לפי הדרש
בין לפי הרמז, שבשניהם המשמעות היא שהאדם אומר שדבר זה הוא לא
עשאו, או על ידי שעושה תשובה ואומר שלא עשה המעשה, או על ידי
שטוען טענת גנב ואומר שאדם אחר גנבו. דו"ק.

דף סד

מודה בקנס ואח"כ באו עדים

אחת הדרשות מ"המצא תמצא" היא דרשת רב שהמודה בקנס ואח"כ באו
עדים, פטור. ואידך מ"ד יסבור שהמודה בקנס ואח"כ באו עדים, חייב, וזו
דעת שמואל לקמן.

והנה ברמ"ע מפאנו מבואר שכשאדם עושה תשובה עיקר התשובה הוא
היודי שמתוודה שחייב להענש, והוא בגדר "מודה בקנס" שפטור.

ובספר גלגולי נשמות לרמ"ע (הוספות) איתא שאם נקטינן כשיטת שמואל
שהמודה בקנס ואח"כ באו עדים חייב, הרי עיני ה' משוטטות בכל הארץ
ואיתא בזוהר ע"פ פסוק זה ששני עדים מסתובבים בעולם ומביטים במעשי
כל אדם, ואח"כ מעידים עליו בב"ד של מעלה. נמצא שכל אדם שעובר
עבירה, אע"פ שמתוודה, בסופו של דבר יבואו עדים ויעידו נגדו, ובכה"ג
אין הודאתו פוטרתו.

והנה בלעם אמר בסוף נבואתו "אוי מי יחיה משמו א"ל", ואיתא באריז"ל
שהתיבות 'משמו א-ל' הן אותיות משמואל [וביאר שקורח ניצל ע"י שמואל
שהיה מזרעו, ובלעם מתאונן שאין לו כזו הצלה מזרעו]. ושם ברמ"ע מבאר
לפי דרכו, שהרמז הוא לשמואל האמורא, וכוונת הפסוק 'אוי מי יחיה' אם
סוברים כשמואל, שהרי לפי שמואל שהמודה בקנס ואח"כ באו עדים חייב,
היודי של החוטא לא יועיל לו, שכן תמיד יבואו אח"כ עדים בב"ד של
מעלה. וזהו מי יחיה משמו א"ל - מי יחיה עם שיטת שמואל.

ולסיים נציין לספר רמתיים צופים (סי' א) בשם האריז"ל עה"פ וסלחת
לעונוי כי רב הוא, וביאר 'וסלחת לעונוי', מודע? כי פסקנו כ'רב', דמודה
בקנס ואח"כ באו עדים פטור. נא"כ וידוי מועיל, ועל כן - וסלחת!

אלא לכבוד החשמונאים להסתיר את המעשה שעשו החשמונאים, שהיה
בלתי ראוי.

אך המסתכל בדברי החוט המשולש יראה שלא אמר החת"ס שרבי עשה
זאת מודעתו, אלא היה זה ברוח הקודש. נמצא שהיה זה מכוון מלמעלה.

המהריא"ץ ממשיך שלכא' קשה על החת"ס שהרי באמת מצינו שהוזכרה
חנוכה במשנה במגילה לגבי קריאת התורה בחנוכה שקורין בנשיאים,
אלא שאין זה קשיא, שכן אין שם רמז לנס. בהגהות הבנין יהושע מנכד
המהריא"ץ מעיר על סבו שלפי זה גם לגבי חנוכה י"ל אותו הדבר, הרי הוזכר
נר חנוכה במשנתנו "בנר חנוכה פטור", וכי תימא שלא הוזכר הנס, הרי גם
במגילה לא מוזכר הנס אלא ההלכה לקרות המגילה.

אך נראה דדברי החת"ס ברורים. דבענין מגילה אמנם לא מוזכר במשנה
הנס, אך יש מסכת שלימה שעוסקת במישרין בהלכות היום. ואילו בחנוכה
מוזכר ענין היום רק בדרך אגב.

והנה נגענו מעט בסוגיא זו לעיל בדף כ"ב, ונביא כאן מדברי הבני יששכר
(מאמרי חודש כסליו מאמר ב אות כא), אשר מעורר מדוע בדברי חז"ל מיעטו
לעסוק בענין חנוכה, כגון בספר הזוהר שלא נזכר חנוכה אלא פעם אחת
וגם זה בדרך אגב. ואף על פי שאינו מזכיר את השאלה מדוע לא הוזכרה
חנוכה במשנה, מ"מ תשובתו תועיל גם לזה:

טעם הדבר הוא שענין חנוכה הוא "מן בחינת אור הגנוז, וקראו לימים האלה
חנוכה שהוא חינוך לגאולה העתידה שיתגלה האור הגנוז, וכל ימי עניינו
ומרודינו משנפסקה הנבואה האיר הש"י לנו הארת אור הגנוז בתורה ע"י
מצות נר חנוכה... והארת נר חנוכה היא הארה מן האור ההוא במעט קט...
והנה לבעבור זה הדורות שהן סמוכין לגאולה התחילו חכמי הדור לדבר
מעניני המצוה הזאת מה שלא שיערו הראשונים". דהיינו שדוקא בדורות
המוקדמים מיעטו לעסוק בגילוי אור זה.

ויש להוסיף על כך, שבאמת עינינו הרואות שבכל שנה מתגלים ונוספים
דברי תורה וגילויים חדשים בחנוכה, כי בכל שנה מתקרבים יותר לזמן גילוי
אור הגנוז השלם.

ונצרך מה שהזכרנו בדף כ"ב שלפי"ז מובן היטב מדוע המקום שמוזכר נר
חנוכה אגב אורחא הוא המשנה דידן, שמבארת דנר שהיה אמור להיות
בפנים, מוציאים אותו החוצה. ולאמור בבני יששכר הפירוש הוא שהאור
הגנוז בפנים יוצא ומתגלה בחנוכה.

דף סג

טוען טענת גנב

"אם לא ימצא הגנב" - בטוען טענת גנב.

לכאורה היכן משמע בפסוק שהשומר התכוין לגנוב. ונראה שאכן דרשת
חז"ל היא לא המשמעות הפשוטה של המקרא, אך כך קיבלו במסורת. וכן
הזכרנו בעבר בשם רבותינו שפעמים שהדרשה התקבלה בתורה שבע"פ
אפי' אם אינו מרומז בפסוק להדיא.

אך עדיין צריך שיהיה איזה רמז בפסוק שמדובר בטוען טענת גנב.

ואיתא בבעל הטורים "אם לא ימצא הגנב" בגימטריא "הוא בעצמו גנבו".

בספר מאיר עיני חכמים לאדמו"ר מאוסטרובצא, איתא רמז נוסף: דהנה
במקובלים דורשים את ה'מילוי' של התיבה. שבכל תיבה אנו מבטאים את
האות הראשונה של כל אות ולא את ההמשך. למשל באות 'י' אנו מבטאים
את ה' ולא מבטאים את הו' והד'.